

ת"פ (קריות) 19895-08-23 - מדינת ישראל נ' מיסרה תיתי

ת"פ (קריות) 19895-08-23 - מדינת ישראל נ' מיסרה תיתי

ת"פ (קריות) 19895-08-23

מדינת ישראל

נגד

מיסרה תיתי

בית משפט השלום בקריות

[10.04.2025]

כבוד השופטת סימי פלג קימלוב

החלטה

לפני בקשה למתן צו להמצאת מסמכים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982.

הנאשם מבקש לקבל לידי את הפריטים הבאים:

א. נתוני תקשורת בין העד מוחמד אבו מדיגם (להלן: "מוחמד") לבין הנאשם בהתאם לתאריכים משנת 2020 ועד שנת 2022.

ב. נתוני תקשורת בין מוחמד לבין העד ליית אלרג'וב (להלן: "ליית") וזאת בין שנת 2020 ועד שנת 2022.

ג. מסמכים המצויים במשרד התחבורה ו/או דואר ישראל הקשורים להעברת בעלות של הרכב מספר רישוי 9442362 מיום 18.4.21 ובתאריך 8.8.21.

כתב האישום

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של ניכוי מס תשומות מבלי שיש לו לגביו מסמך במטרה להתחמק

או להשתמט מתשלום מס - 40 עבירות לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו - 1975 (להלן: "חוק

מע"מ").

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם נרשם כעוסק מורשה וניהל עסק של שירותי הנדסה וקבלן לעבודות בניין (להלן:

"העסק").

על פי החלק הכללי של כתב האישום, במהלך התקופה 08/20 עד 06/2021 (להלן: "התקופה הרלוונטית לכתב

האישום") ובמטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס, מסר הנאשם למנהל מכס ומע"מ דו"חות תקופתיים כוזבים

באופן בו ניכה בהם מס תשומות שלא כדין ובניגוד לסעיף 38 לחוק.

על פי עובדות כתב האישום בביקורת חשבוניות שנערכה לנאשם נמצא כי בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, במטרה להגדיל את הוצאותיו ולהתחמק או להשתמט מתשלום מס, כלל הנאשם בדו"חות התקופתיים אותם הגיש למנהל מכס ומע"מ 40 מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס מבלי שהתקיימו עסקאות המפורטות בחשבוניות (להלן: החשבוניות הפיקטיביות) משני פורמטים כדלקמן:

27 חשבוניות מס ע"ש ש.ש.א. עבודות בנייה בע"מ ח.פ. 514082676

13 חשבוניות מס ע"ש א.ש. ערד בנייה והנדסה ח.פ. 514044767

סכום החשבוניות הפיקטיביות הוא 21,540,870 ₪ (לא כולל מע"מ) ומס תשומות הכלול בהן הוא 3,661,948 ₪. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום והתיק נקבע לשמיעת ראיות. במסגרת שמיעת הראיות נשמעו עדי התביעה 3, 4, 7, 8, 9.

בתשובתו לכתב האישום טען הנאשם כי נפל קורבן ל"עוקץ" ומרמה לדבריו. הנאשם טען כי לא ידע שמדובר בחשבוניות פיקטיביות וכי המחלוקת העובדתית אינה שנויה במחלוקת. תמצית טענות הצדדים טענות הנאשם

הנאשם בבקשה שהוגשה על ידו טוען כי לחומר המבוקש חשיבות גדולה להגנת הנאשם ויש בו כדי לספק לבית המשפט כלי לעשיית צדק. כמו כן מוסיף וטוען ב"כ הנאשם שהעדים הרלוונטיים נתנו הסכמתם לבקשה מה שמאין כל טענה לפגיעה בפרטיות העדים. בעניין זה הפנה הסנגור לעדותם של מוחמד וליית וזאת ביחס לפרטים א ו - ב לבקשה. הקשר בין שני העדים כך לטענת הנאשם יכול להועיל להגנה. הסנגור טוען כי זכות העיון בחומר חקירה היא זכות ברורה ובלעדי החומרים תיפגע באופן קשה הגנתו של הנאשם.

מוסיף וטוען הנאשם באשר לפרט ג' באופן אקראי כאשר צפה "באזור האיש" באתר הממשלתי כי ביום 18.4.21 הוגשה בשמו בקשה להעברה ורישום רכב מסוג פולקסווגן בצבע לבן שנת ייצור 2007 ויחד עם זאת ביום 8.8.21 על פי הבקשה הבעלות הועברה משמו של הנאשם לגברת סברין רג'וב רעייתו של העד ליית. טוען הנאשם בקשות אלו לא הוגשה על ידי הנאשם אלא על ידי העד ליית והבקשות הוגשו שלא בידיעת הנאשם וללא אישורו. הנאשם טוען בעניין זה כי פנה למשרד התחבורה ולדואר ישראל וביום 15.10.24 התקבלה במשרדו של הסנגור תשובה לפיה לצורך קבלת מידע יש להציג צו שיפוטי להמצאת מסמכים. טענות המאשימה

המאשימה מתנגדת לבקשה כמפורט בתגובתה והן כמפורט מטעוניה כפי שנטענו בדיון. ב"כ המאשימה טוענת באשר לפריט א כי מדובר במחקרי תקשורת שהנאשם צד להם ועל כן הוא זכאי לקבל מחברת הסלולר את החומר המבוקש וכמובן עליו לשאת בעלויות בשל כך. ביחס למחקרי תקשורת שבין ליית לבין מוחמד טוענת המאשימה כי הגם שהסכימו העדים כי יינתן צו הרי שנראה כי השניים אינם מודעים כלל למשמעות הסכמתם והפגיעה בפרטיות ביחס אליהם. כמו כן הפנתה ב"כ המאשימה לעדותו שם ליית שם אמר כי הנאשם מחליף טלפונים "כל הזמן". לא זו אף זו טוענת המאשימה הנאשם מסר גרסה אחרת לחלוטין ולאחר מכן בוצעו השלמות חקירה והעדים נחקרו ונשללו טענות הנאשם. החומר המבוקש אינו בשליטת המאשימה ואינו בידיה והמאשימה סבורה כי אין מדובר בחומר חקירה רלוונטי להגנת הנאשם. אין קשר כך נטען בין כלי הרכב עליו הצביעה ההגנה כחלק מהוואה כנגד הנאשם ואין הדבר רלוונטי לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

דיון והכרעה

אין מחלוקת בין הצדדים כי הפריטים המבוקשים אינם בידי המאשימה או בשליטתה. אציין גם כי לדברי הסנגור לגבי הוואה שבוצעה לטענתו על כך שרכב הוסב על שמו של הנאשם וכי לאחר מכן שונתה הבעלות על שם רעייתו של ליית הוגשה תלונה במשטרה והתיק נסגר. טענות הנאשם לגבי איומים לכאורה כנגדו או שמי מהעדים הפנה אליו גורמים מפקפקים הן טענות שדין להתברר במסגרת חקירה משטרתית ואין לאפשר במסגרת תיק זה לנאשם לפתוח הליך חקירתי בתוך הליך משפטי שעניינו שונה.

עיון במכתב שנשלח מאת הסנגור אל משרד הרישוי בכרמיאל צוין כי הסנגור מבקש את המסמכים המבוקשים וזאת לשם מיצוי הליך כנגד העד ליית. דא עקא כי ככל שישנם הליכים אזרחיים ותביעות כנגד העד ליית ומוחמד שנפתחו על ידי הנאשם הרי שהמקום הנכון להגשת בקשות בעניין העברה של בעלות הוא הליכים אחרים. לענייננו אינני מוצאת כי מדובר בחומר חקירה רלוונטי להגנת הנאשם בתיק שבפני ולא די בכך שלפי השערות של הנאשם מי שהעביר בעלות הוא ליית ובכך מדובר כחלק של מרמה לכאורה בה נפל הנאשם קורבן לדבריו.

לפיכך עמדתי ביחס לפריט ג' כי דין הבקשה להידחות. יתירה מכך, לדברי הסנגור תיק חקירה בעניין זה לאחר שהוגשה תלונה נסגר ועל כן אינני נעתרת לבקשה.

מסלול לקבלת חומר מעוגן בין היתר בסעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי אשר על פי סעיף זה בית המשפט מתבקש "לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט ... אותם מסמכים הנמצאים ברשותו".

בדיון שמתקיים בעניין הבקשה בית המשפט יכול לשמוע עמדתו של מי שעלול להיפגע מגילוי החומר. אפנה בעניין זה לבש"פ 3603/19 משה נ' מדינת ישראל. בין יתר השאלות על בית המשפט לשאול מה מידת הרלוונטיות של החומרים לכתב האישום, האם מדובר בחומר חקירה והאם מדובר בחומר שחשיפתו פוגעת באינטרסים מוגנים של צדדים שלישיים. אפנה בעניין זה לע"פ 2196/22 פלונית נ' פרקליטות המדינה (3.5.2022) ולדברים שנקבעו על ידי בית המשפט:

"מגמת הפסיקה בשנים האחרונות היא מתן העדפה למסלול של סעיף 108 לחסד"פ, מקום שבו החומר שהעיון בו התבקש לא היה בידי התביעה ולא נמצא בליבת המחלוקת בתיק, והבקשה עוררה סוגיות של חיסיון או צנעת הפרט (עמית, בעמ' 271-276; בש"פ 2565/17 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקות 10-12 [פורסם בנבו] (11.5.2017); עניין שיינר, בעמ' 470-471). ראציונאל מרכזי לעמדה זו הוא הרצון לאפשר זכות טיעון למי שעלול להיפגע מחשיפת המידע המבוקש (בש"פ 6155/21 זינו נ' מדינת ישראל, פסקה 12 [פורסם בנבו] (10.10.2021); בש"פ 8815/15 סעד נ' מדינת ישראל, פסקה כ"ד [פורסם בנבו] (10.5.2016))."

בענייננו הנאשם מבקש מחקרי תקשור ואף מעבר לכך מבקש צו חדירה לטלפון הנייד ואיכונים של העדים ומחקרי תקשורת וזאת על מנת לאתר חומר רלוונטי לדבריו להגנת הנאשם. בעניין זה הרי שאני מדובר בבקשה שיש בה כדי לפגוע בצדדים שלישיים ואין הדבר נתון רק להסכמת העדים. מן הסתם בתוך מחקרי התקשורת מצויות שיחות טלפון עם אחרים שאינם נוגעים לתיק זה. גם אם העדים הסכימו כי הטלפון שלהם יבדק, הרי שאינם יכולים לתת הסכמתם לפגיעה בצדדים שלישיים ואינם יכולים לוותר על פרטיותם של אחרים. הסנגור מבקש צו גורף על מנת לקבל את כל המידע שבטלפונים הניידים של שני העדים ואני סבורה שאין להתיר זאת. מעבר לאמור, אני סבורה שהחומר המבוקש נוגע להליכים אחרים שברצונו של הנאשם לפתוח או שכבר קיימים ותיק זה אינו יכול לשמש בסיס לקבלת חומר או מסמכים שנוגעים לתיק אחר. אינני סבורה שאי קבלת החומר המבוקש יש בו פגיעה בהגנת הנאשם כפי שטוען הסנגור ולפחות לעת הזאת לא התרשמתי כך. ההגנה יכולה להעלות בכל עת טענות כאלה ואחרות ביחס למחדלי חקירה ככל שהנאשם סבור כך ועל כן אני דוחה את הבקשה ביחס לפריט ב' בבקשה. בשלב הזה התרשמתי כי מדובר ב"מסע דיג" הא ותו לא על מנת לתור אחר חומר שאולי יכול לסייע להגנת הנאשם. ככל שלהגנה טענות ביחס למהימנותם של העדים מוחמד וליית יוכל לעשות זאת במסגרת הסיכומים ובשלב זה ההליך המשפטי ימשיך ופרשת התביעה תישמע ותסתיים ולאחר מכן ככל שהנאשם יבחר להעיד אזי יוכל לעשות כן במסגרת פרשת ההגנה. באשר לפריט א' שעניינו מחקרי תקשורת של הטלפון הסלולרי של הנאשם ותייעוד בינו לבין מוחמד הרי שהנאשם זכאי לעשות כן מול חברת הסלולר וזאת בעצמו כצד לשיחות ועל כן ככל שיש צורך בצו שיפוטני הצו יתייחס למחקרי תקשורת של הטלפון הסלולרי של הנאשם בלבד. הנאשם יציין לפרוטוקול בדיון מהי חברת הסלולר אליה יש להפנות את הצו וכן יציין את מספר הטלפון שלו שעליו מבוקש צו מחקרי התקשורת. מובהר למען הסר כל ספק כי הנאשם יישא בעלויות בגין קבלת ממצאי מחקרי התקשורת. סיכומי של דבר שאני נעתרת חלקית לבקשה באשר לפריט א' ודוחה את הבקשה באשר לפריטים ב' ו - ג'.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשפ"ה, 10 אפריל 2025, בנוכחות הצדדים.